

připouští, že v soudním okrese bratislavském v onom rozsahu, jak je zřízen podle vlád. nař. z 19. prosince 1921 č. 456 Sb., vstoupivšího v platnost ještě před vznikem tohoto jazykového sporu, neobývá podle posledního sčítání aspoň 20% státních občanů jazyka maďarského — nemá tedy nárok její na používání jazyka maďarského ve věci v tomto okrese vzešlé v § 2, odst. 2 jazyk. zák. opory.

Zamítavý výrok žal. úřadu nepříčí se tedy zákonu, a bylo stížnost proti němu podanou zamítnouti jako bezdůvodnou.

### Č. 5015.

**Jazykové právo. — Pošta: Správní orgány poštovního úřadu šekového nejsou povinny používat ve styku se stranami menšinového jazyka ve smyslu § 2, odst. 2. jaz. zák.**

(Nález ze dne 14. října 1925 č. 18.890).

Věc: Dr. Erich T. v Liberci proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. rada Dr. Gustav Lžíčař) o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím dostalo se st-li tohoto vyřízení:

»K Vaši dohlédací stížnosti ze 7. prosince 1923, kterou jste žádal, aby poštovní úřad šekový šetřil jaz. zákona a zákona o názvech měst, obcí, osad a ulic ze 14. dubna 1920 č. 266 Sb., dáváme Vám vědět, že bylo učiněno opatření, aby poštovní úřad šekový dbal i ve styku se stranami těchto zákonných ustanovení, pokud toho arcíť provoz jeho připouští. Ale při vyhotovení t. zv. výpisů z účtů nepřipouští zvláštní povaha jeho přímo továrenského provozu, jak tomu ostatně bylo i v provozu poštovního spořitelního úřadu ve Vídni, aby tyto výpisy vyplňoval jinak, nežli jedním jazykem, t. j. jazykem státním. Poštovní úřad šekový, chtěje však, aby majitelům účtů národnosti německé nevznikaly o jednotlivých položkách výpisů z účtů nějaké pochybnosti, vydal již v r. 1919 pro majitele účtů národnosti německé zvláštní pomůcku, obsahující seznam běžných účetních záznamů (rukopisných zápisů ve výpisech z účtů). Poštovní úřad šekový projevil takto dojista dobrou vůli vyhověti potřebám stran i tam, kde z důvodů technických není jiné řešení věci naprosto možné.«

Rozhoduje o stížnosti proti tomuto rozhodnutí na nss pro nezákonnost a vadnost řízení podané, uvážil nss především, vzápředem k ustanovení § 4 zák. o ss, že sice podání st-lovo ze 7. prosince 1923 bylo označeno jen jako »dozorčí stížnost«, že však přes to nelze je podle jeho obsahu posuzovati jinak, než jako stížnost pro domnělé porušení jazykového práva st-lova, kterouž st-l míní zahájití spor jazykový podle § 7 jaz. zák. a že pak i ve vyřízení žal. úřadu nutno spatřovati rozhodnutí o tomto uplatnění jaz. práva st-lova a nikoli snad jen výrok o tom, v jakém rozsahu chce žal. úřad použítí svého dozorčího práva nad poštovním úřadem šekovým. Je tedy stížnost na nss, jež tvrdí, že rozhodnutím oním byl st-l dotčen ve svém právu jazykovém, zásadně podle § 2 zák. o ss přípustná.



Ve věci samé vyhověl žal. úřad žádosti st-lově vyslovené v oně »dohledací stížnosti« potud, že nařídil poštovnímu úřadu šekovému, aby dbal ve styku se stranami předpisů jaz. zák. a zákona o názvech měst, obcí, osad a ulic, ale s určitým obmezením, t. j. pokud nejde o vyhotovování výpisů z účtů, při nichž to zvláštní povaha přímo továrenského provozu poštovního úřadu šekového podle mínění žal. úřadu nepřipouští, aby je vyplňoval jinak než jazykem státním.

St-1 pokládá se ve svých právech za poškozena jak tím, že závady jím vytýkané nebyly nař. rozhodnutím odstraněny, tak zvláště i nezákonným způsobem odůvodnění postupu poštovního úřadu šekového. Svou stížnost pak opírá st-1 jednak o předpisy jaz. zákona, zvláště § 2, odst. 2 a 3, jednak o ustanovení zákona o názvech míst. Ale neprávem:

Podle čl. 1. zák. z 11. března 1919 č. 140 Sb. o zřízení poštovních úřadů šekových je poštovní úřad šekový se sídlem v Praze ú s t a v e m státním.

Nss vyslovil však již v nálezu Boh. 3903 adm. právní názor, že příslušníci jazyků menšinových nemohou svých práv jazykových, která jim jsou v § 2 jaz. zák. garantována ve styku se soudy, úřady a orgány republiky, uplatňovati tehdy, když se jedná o jejich styk se státními ústavy a podniky.

Na názoru tom setrval nss i v daném případě a dospěl proto k přesvědčení, že právní orgány poštovního úřadu šekového nemají povinnosti, používat ve styku se stranami menšinového jazyka ve smyslu 2. odstavce § 2 jazyk. zák. Platí to tedy také pro jazyk výpisů z účtů, které se zasílají účastníkům šekového řízení, i když tito o zřízení šekového konta zažádali jazykem německým a bydlí v soudním okrese, majícím přes 20% státních občanů německého jazyka.

Nevyhověl-li žal. úřad stížnosti st-lově v tom směru, aby i výpisy z účtů byly mu dodávány jazykem německým, nelze v tom shledávati porušení předpisů jazykového zákona.

Ale ani ustanovení zákona a vl. nař. o názvech měst, obcí, osad a ulic (č. 266/1920 a 324/1921) nebyla nař. rozhodnutím porušena. Mohlo by zřejmě jíti jen o předpis čl. 3 vl. nař. č. 234/1921, podle něhož jsou soudy, státní a veřejné úřady, orgány, ú s t a v y a podniky, jakož i strany ve styku s nimi povinny užítí v případech, kde pro některé město, obec neb osadu ustanoven byl za úřední název též název, který vytvořil jazyk národní menšiny, úředního názvu v tom jazyku, v n ě m ž j e s e p s á n o s t a t n í t e x t.

I kdyby tedy čl. 3 vl. nař. zakládal pro příslušníka jazyka menšinového právní nárok, aby soud, úřad, orgán atd. užíval úředního názvu města atd. v jazyku národní menšiny, vzešel by nárok tento jen tehdy, když ostatní text emanace jmenovaných orgánů, sepsán jest v jazyku národní menšiny. Nárok tento tedy nevzchází, jde-li o výpisy z účtů poštovního úřadu šekového, které úřad tento vydává a, jak svrchu bylo ukázáno, je také oprávněn vydávati v jazyku státním.

#### Č. 5016.

**Samospráva obecní. — Spolkové právo: \* Členství v představenstvu společenstva, zakládající podjatost ve smyslu § 5**